

Tipikus decemberi hangulat... Rohanás, óriási forgalom, dudakoncert, pénzhiány, idegeskedés... áhítat...

Ne csesszük már meg ánygót! - kezdi a mondandóját felháborodva. - Ma is foglalt vagy, mint a városi vécé?

Igen, foglalt vagyok, csak magam sem tudom, mivel. Magammal nem, az ünnepi előkészületekkel nem, a munkámmal nem... de nincs kedvem hozzá sem. Inkább mondom neki azt, hogy semmi köze hozzá. És azt, hogy „Ne már!”, hadd gondolja, hogy túlságosan tolakodó volt.

Úgy érzem, kicsit megsértődött. Ezt azért nem szeretném. Gyorsan megígérem, hogy másnap lesz időm rá és elköszönök tőle. De nem hagyja magát lerázni. Öntudatos. Rámenős. Idegesít.

Ekkor már veszekedni akar. Én nem akarok. Hallgatom hát, amint elmondja, hogy nem vagyok racionális, hogy ő csak segíteni akar rajtam. Közlöm vele, hogy segítsen inkább saját magán, rá jobban ráfér. Meghatódik. Azt mondja, én vagyok az egyetlen, aki ezt így látom. Elérzékenyül. Hálás. Azért, mert túlnézek a saját szürke felhőimen és jó a szemem, mert látom mögöttem az ő fekete felhőit.

Elégedetten konstátálom, hogy sikerült a veszekedhetnékjét elmúlasztanom. Jó vagyok.

Elköszönnék. Tévedés volt, mert ebből rögtön rájött, átlátott rajtam... Előlről kezdi...

Megtudom, hogy neki meg kell harcolnia értem és én ennek ellenére sem törődök vele.

Levonom a következtetést: szemét vagyok.

Nagynehezen végetér a társalgásunk és ott maradok, kettesben az áhított magánnyal. A gondolataimmal.

Az a pillanat futott át az agyamon, amikor először találkoztunk. Nem volt semmi különös az első találkozásban, csak egynéhány általános bemutatkozó szó, egy kis feszélyezettség- érzés...

Akkor nem tudtunk sokáig együtt dolgozni, azonban nemrég visszamentem hozzá. Nem hívott, nem keresett, ez idő alatt egyszer sem. Ez bántott, hiszen én annak ellenére, hogy nem mentem, nagyon sokszor gondoltam rá. Néha láttam is, de nem nagyon törődtünk egymással. Legalábbis a látszat ez volt. Ennek ellenére, lehet, hogy mindkettőnket bántotta a másik érdektelensége.

Aztán nemrég valahogy ismét elkezdtem hozzá járni. Nem egyeztünk meg, hogy mi lesz a dolgom, nem egyeztünk meg abban sem, hogy fizet-e nekem vagy sem, hallgatólagosan rábíztuk az időre a dolgok további alakulását. Miután egyre gyakrabban találkoztunk, rájöttem, miért nem akarok a közelébe lenni. Teljesen világossá vált számomra, hogy nagyon sok hasonló vonásunk van, hasonló véleményünk, ergo: csak annyira egoista, mint én. Nem jobban, nem kevésbé.

Egyik nap, "Jön a karácsony? Azt mondják nálatok?" - kérdezte. „Jön”. - kapta azonnal rövid válaszom. Ám azonnal megfordultam, hogy lássam az arcát. Ő egy olyan ritka ember, akinek kell lássam az arcát ahhoz, hogy tudjam, pontosan mire gondol, egyáltalán gondol-e valamire, választ vár vagy költőinek szánta a kérdést... Egyik percben imádnivaló, másik percben már az arrogancia és ironia szimbóluma.

Miután nagyjából három éve rájöttem, hogy segítségre van szükségem, másképp nem tudom felvenni a harcot az Élettel, a Pénzzel, megpróbáltam kétségbeesetten segítséget kérni mindenkitől, akitől úgy éreztem, megtehetem. Majd azoktól is kértem segítséget, akitől már

semmi jogom nem volt kérni, hisz nem tettem semmit értük.

Ezt a kétségbeesett vergődést hasonlítani nem is tudom semmihez. Eljöttem az apám házából egy teli bőrönddel. Ezelőtt három éve a bőröndöm félig már kiürült. Mára kong az ürességtől. Mi volt a bőröndömben?

Illúzió.

Elveszett az összes útközben.

Ha ezelőtt három éve még hittem, hogy csak szólni kell az embereknek, hogy szükségem van rájuk, nélkülük nem tudok tovább élni, akkor mára már tudom azt, hogy egy olyan világban élünk, ahol ez senkit nem érdekel. Nem szabad megalázkodni, nem szabad kimutatni azt, hogy kétségbeestem, hogy életem nyomorúságos. Ha ezt megneszelik, eltávolodnak tőlem, hiszen elég nekik a saját harcuk... még akkor is, ha az csak arról szól, hogy nagyobb beosztásba kerüljenek, hogy nagyobb autót vegyenek, hogy még exotikusabb helyen nyaraljanak.

Aztán találtam EGY személyt, Őt, aki önzetlenül magára akarta vállalni az én problémáimat. Nem azért, mert neki nem volt, hanem azért, mert úgy ítélte meg, hogy nekem szükségem van a segítségére. Bár egyedül van a munkában, egyedülálló a magánéletben, az én gondjaimat is ő akarta megoldani.

Nem úgy, hogy ad pénzt - mint ahogy én ítéltam (és ítélem) meg, hogy szükségem van rá - , hanem úgy, hogy bevon az életébe, felráz, hogy ne otthon poshadva öljem az agysejtjeimet különböző negatív gondolatokkal sajnálva magam, s közben cseppről cseppre betöltse a keletkezett üregeket az életembe.

Hogy Teréz- Anya? Nem, nem az. Üzletasszony, aki csak akkor tesz valamit, ha neki az megéri. De rostál: érje meg neki, de közben tegyen jót. Filozófus, de nem akarja megosztani bárkivel a gondolatait. Író, de nem vágyik hírnévre, bár lassan- lassan eléri, hogy neve ismert legyen.

Azt hiszem ez követendő példa kellene legyen mindenkinek. Főleg nekem.

Hogy éreztem én magam, mikor ez világos lett számomra? Megalázva és szégyenkezve.

Gombóc a torkomba, gyűrű a gyomorszájamon... Kedvem lett volna ordítani, hogy: ne akarj rajtam segíteni, nekem csak egy kölcsönre van szükségem, nem arra, hogy mozgassanak és símogassanak. De nem ordítottam, szerencsére, mert ha belegondolok, valószínűleg igazat adok neki.

Mit szólt a környezetem, amikor meghallották, hogy sokat vagyok vele?

Egy részük - mivel Ő radikális - köpönyegforgatónak titulált. Más részük mosolyogva konstatálták, hogy na igen, a véres szám nála bátran köphet epét. Azonban senki nem tudja és nem is gondolja, hogy mi az igazi oka annak, hogy én itt vagyok. Hogy ki nem mondtam, de valójában örültem, hogy nekem is van dolgom, nekem is kell menni „dolgozni” úgymond... de kötelezettségek nélkül. A munkatársak persze féltették a helyüket tőlem, pedig... minthogy elkötelezzem magam, én inkább éheznék. A következő gondolatom pedig abszolút ellentmond: ahogy ő kezel engem és kettőnk kapcsolatát, hallgatólagosan már el is köteleztem magam. De Ő ezt úgy érte el, hogy én észre sem vettem.

Volt olyan is, aki örült neki, hogy visszamentem az újságjához. Olyan is akadt, aki azt mondta, hogy nekem ott a helyem. Persze ez utóbbival tudtam volna vitatkozni, nem tettem.

Emberi kapcsolatok terén nem lévén jártasságom, magam sem tudom, kialakult helyzetemre hogyan gondoljak. Mint egy nagy jóra? Mint egy megalázó szituációra? Gondolok inkább, mire is? Arra, hogy ameddig nekem jó, addig ülök, jövök.

Addig, ameddig úgy tudok rá gondolni, hogy közben mosolygok és ugrásra készen állok, amint

érzem, hogy esetleg szavakkal meg kell majd védeni. Addig, amíg néhány szóval képes bántani vagy erőt önteni belém. Addig, ameddig tudok ismét bízni valamiben... valakiben... akkor is, ha azt látom, hogy kritikus szemmel néz néha.

Ijjesztő. Már megint a legmélyebb érzéseimről írok. Vajon fogok tudni valaha mással is foglalkozni, vagy megmaradok örökre ilyen egoistának? De egyre inkább látom, hogy érdekel másokat, hiszen nyilván nem csak nekem vannak ezek az érzéseim, mások is átélik, talán ugyanezeket; Ám arra gondolni sem merek, mit mondanának negatív kritikussaim, ha egyszer a gondolataimba látnának. Azokba, amiket még én sem merek papírra vetni...

Szilágyi Enikő